

Ciężko, ciężko zimować
pod kamieniem
miasta,
pod kamieniem, ~~na~~ ^{na} którym kamień.

Chciałbym skielkować jedno swoje marzenie,
niech zaczyna od nowa
prosto z gleby wyrastać
za malowanymi wrotami
jako co? ^j jako piękno?
wyraźne chociaż słabe jak wół wiosnowaty
rymujący pyskiem pierwsze kwiaty?...

To rozpęknięż
podwójny, pełny, aż rozpycha powietrze,
bez, hiperbola woni, skrót wiosny.

To sam zapach: z gałęzi oddarty
wraca w płucach na swój krzew - krwionośny
i oddycham i lecę
dokuczający nocą
żał - niedotlenienie serca.

Teraz mógłbym z otwieranej raz do roku
perspektywy wielorakiej
widzieć i w słowach rozniecać
coraz dalszą ich jasność i milcząc
wyjść z jasności tej na co? i po co?
na otwartą szeroko wolność?

od czego? do czego wolność?
od ścian - do obłoków?
i do księżyca? póki jeszcze nie zajęty?
do motyki na słońce? i na ziemniaki
do sadzenia
z ich nieświadomością
koniecznością przyrodniczą,
co już wypuściła łęty.

Teraz mógłbym szczepić na pniu słowa
zraz wycięty z tak żółtego, że prawie
ognistego krzaka derenia
na objawionej trawie.